

VAN UIT DE HOOGTE.

Die uil heeft gelijk; hij bekijkt de dingen van uit de hoogte. Als hij boven het bosch uit gaat vliegen, ziet hij nog beter.

Dat moeten ook wij wat meer doen: de dingen van uit de hoogte bezien.

Ik weet niet, lezer, of gij wel eens een bosch van boven hebt bekeken. Zoo van beneden kijkt ge overal tegen de stammen aan, en ge ziet de verdeling in takken, meer of minder regelmatig gegroeid, en door de geschiedenis van den boom min of meer vergroeid. Maar als ge van boven op een bosch neerziet, dan krijgt ge een heel ander denkbeeld van een bosch; dan is het een groene vlakte in sierlijke golvingen. Dan vergeet ge de stammen, die het bosch dragen, gelijk ge de wortels vergeet, die het steunen, en ge denkt slechts aan de schoone ruïnen, die één geheel vormen voor uw oog. Ge zoudt over dat groene kleed willen wandelen, en ge benijdt de vogelen, die in hun vlucht altijd zóó het bosch zien.

Gebeurt het ons niet dikwijls, dat wij het bosch niet zien vanwege de boomen? Dat wij het geheel niet zien, omdat al onze aandacht wordt beziggehouden door de onderdeelen?

Let er maar eens op, wanneer iemand een betoog heeft gehouden, en er wordt gelegenheid gegeven tot debat. Tien tegen een, dat de tegensprekers hun houwen richten tegen een enkele uit het verband gerukte gedachte, en dat ze het betoog onaangetast laten. Let er maar eens op, hoe de tegensprekers van den Bijbel de scherpe pijlen van hun vernuft richten op het bestaan van Kains vrouw en dergelijke gewichtige (?) bezwaren, maar dat ze den inhoud van de Schrift, Christus, nog nooit hebben gezien.

En let er ook eens op, hoe wij geneigd zijn, onze aandacht te richten op de kleine gebeurtenissen van ons leven, op de dingen van den dag, die geen werkelijke waarde hebben, en dat we totaal vergeten, ons leven te overzien. Wat kunnen we ons druk maken over het weer, over het huis, dat aan de overzijde gebouwd wordt, over een nieuw kleedingstuk, dat we willen aanschaffen, over de kleur van een hoed en de snit van een jas, terwijl we geen half uur op een dag kunnen vinden, om tot ons zelf in te keeren, en ons leven, onzen inwendigen mensch, in zijn geheel te overzien. 't Is al heel mooi, wanneer we 's avonds de gebeurtenissen van den dag nog eens ons herinneren, en ons afvragen, wat ze, ja of ze bijgedragen hebben tot de ontwikkeling van onzen geestelijken mensch. Hoe vaak is ons avondgebed niet enkel een bede om een goeden slaap!

Wij letten niet op ons leven als een geheel; we worden ons niet bewust van onze persoonlijkheid, van onze verhouding tot God, van onze verhouding tot de gemeente van Christus, tot onze naasten, onze medemenschen. Onze aandacht wordt zóó in beslag genomen door de deelen, dat we het geheel niet zien. En daarom moeten we leeren, de dingen wat meer te bekijken van uit de hoogte.

Dat wil zeggen, ons leven te zien zooals God het ziet.

God ziet ons leven als één geheel, van de wieg tot het graf. God ziet in ons leven één lijn, die opwaarts loopt tot Hem, of nederwaarts tot het verderf. God zoekt in ons leven naar het keerpunt, waar de levenslijn omgebogen wordt, — bij den een in een scherp hoek, bij den ander in een geleidelijke bocht — maar omgebogen wordt in stelligen zin van een afwaartsche tot een opwaartsche richting.

Zien wij ons leven ook zoo van uit de hoogte? Wat is ons het belangrijkste: onze dagelijksche arbeid, de groei van onze lichamelijke en geestelijke kracht, de toeneming van ons vermogen, of misschien wel het boek, dat wij lezen, of misschien wel de pret, die wij zullen zoeken? In één woord, wat is ons het belangrijkste: de dingen dezer wereld of — de beteekenis van ons leven in het licht Gods? Zien we ons

bewust, dat we in Christus het nieuwe leven hebben ontvangen; leven we in de bewustheid, kinderen Gods te zijn en beschouwen we de dingen van het dagelijksch leven in dat licht, van uit die hoogte? O, welk een anderen kijk krijgen we dan op alles; hoe zal de waardeering omslaan; hoe zullen we het gewichtige nietig en het kleine groot achten! Uit de hoogte van het leven Gods gezien, zal veel uit onze aandacht verdwijnen, en zullen we vele moeilijkheden, die als boomstammen onzen weg versperden, niet eens meer vinden. Het leven zal een groene vlakte worden, waarover we wandelen in Goddelijk licht.

En ook op het wereldgebeuren zal onze kijk anders worden. Het jaar, dat achter ons ligt, was een jaar van geweldige spanning. Al onze aandacht was gevestigd op de ontzaglijke worsteling tusschen de volken van Europa; Verdun, Görz, de Somme, Boekarest, ze hielden ons bezig; we dachten aan duikboten en luchtschepen, aan verstoring van het wereldverkeer en aan opengemaakte brieven; we maakten ons bezorgd over den toevoer van levensmiddelen en levensbehoeften; we spraken over steenkolennoed en aardappelenregeling; we vroegen ons af, met steeds meer bezorgdheid, waarop dat alles moest uitloopen, wat er van Europa, wat er van ons zelf moest worden bij zulk een verrassing en ontwrichting van de gansche wereld.

En we zagen de dingen van beneden. 't Waren boomstammen, die ons het uitzicht belemmerden, die ons beletten voorwaarts te gaan, die — in de oogenblikken, dat we tot onszelf inkeerden, wisten we het wel — die schade deden aan ons zieleleven. Wat zullen we eten? wat zullen we drinken? waarmede zullen we ons kleeden? dat waren de dagelijksche vragen der bezorgdheid. En we vergaten, dat de Hemelsche Vader onze nooden wel kent, en er op Zijn wijze toch in voorziet.

We hebben den grooten wereldoorlog beschouwd uit het oogpunt van onszelf, van onze welvaart; van ons gemak, van onze veiligheid. Wij hebben de wereldgebeurtenissen beleefd met deernis in het hart aangaande de velen, die getroffen zijn door persoonlijk leed, en met bezorgdheid in het gemoed over den afloop, met een vragen naar de toekomstige grenzen der landen en naar den meerderen of minderen ondergang der volken.

Maar we hebben zoo weinig de geschiedenis der wereld gezien van uit de hoogte. We hebben ons zoo weinig opgeheven tot de hoogte, waar we een vergezicht hebben tot aan de grenzen der eeuwen.

Of wij welvaart en overvloed zullen hebben in het jaar, dat vóór ons ligt, wat doet het er ten slotte toe? We mogen onze wenschen hebben, ook wat de gezondheid en de bewaring van ons en onze geliefden betreft. Maar is alles niet in de handen van onzen God en Vader? En is het ons niet ten volle voldoende, te weten, dat Hij ons liefheeft en alle dingen voor ons ten goede doet medewerken?

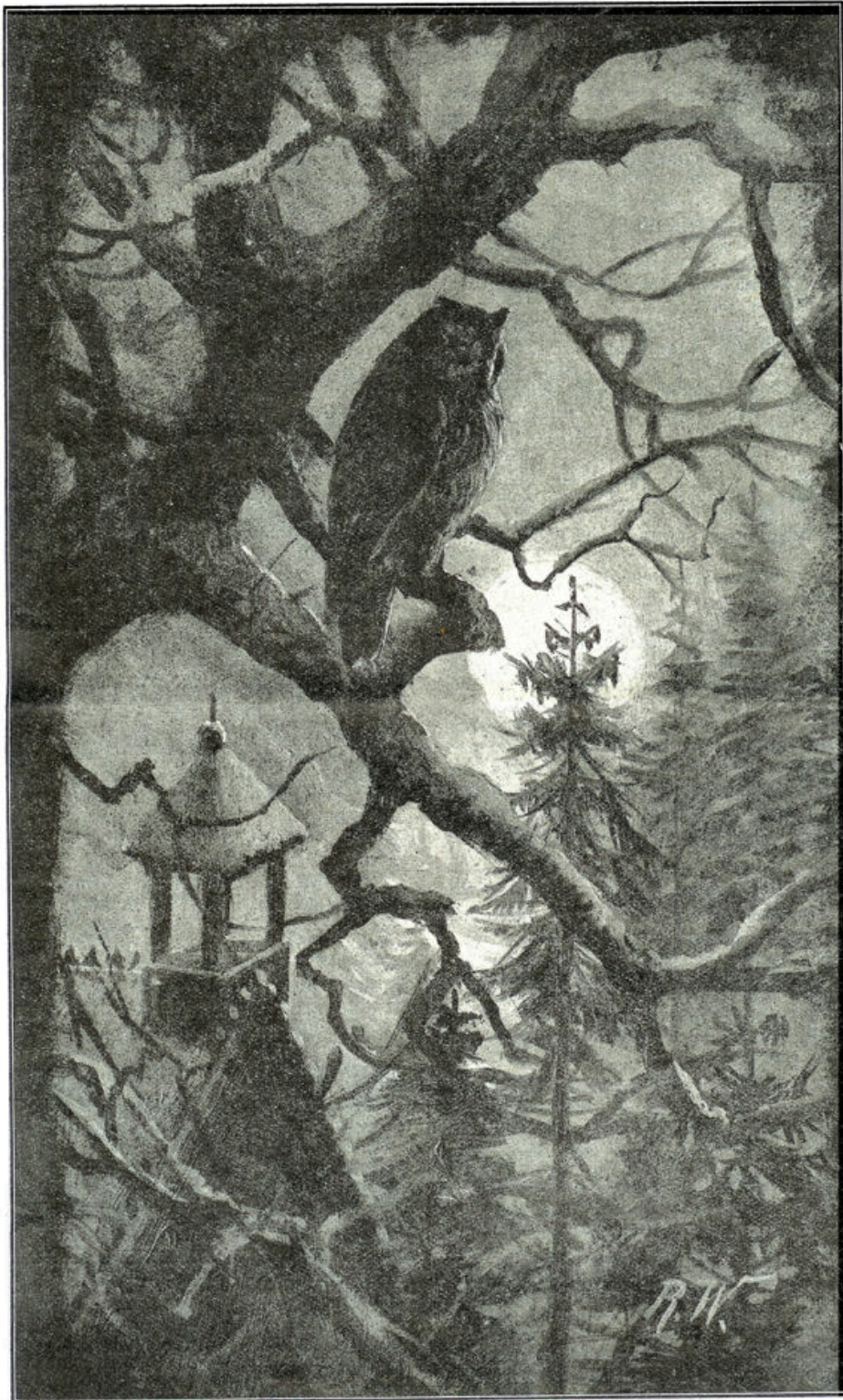
En wat de geschiedenis der wereld aangaat, is het ons niet beter te luisteren naar wat Hij ons zegt over het lot der volkeren en over onze toekomst, dan onze eigene wenschen of gedachten te hebben in betrekking tot de overwinning van de eene of andere zijde?

Wij zijn geroepen, om den levenden God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Jezus, die ons verlost van den toekomstigen toorn. Een toekomstige toorn is aan de wereld voorgezegd, maar wij, die in Jezus gelooven, worden er van verlost, en wij zien uit naar Zijn komst.

En dan loutert Hij de aarde door het vuur des oordeels en — de gelouterde aarde wordt een oord des vredes en des heils.

Zie, wanneer wij de dingen van boven bezien, dan hebben wij het oog op de toekomst des Heeren. Dan worden de groote gebeurtenissen ons zoo klein, en dan wordt de wederkomst van Christus ons zoo groot. Dan letten we op, of we ook de teekenen zien van hetgeen in Gods Woord is voorspeld. Het licht, dat de toekomst beschijnt, wordt sterker. De raadsele beginnen zich te onthullen. Wel ons, zoo wij toezien van uit de hoogte!

A. L.

1505